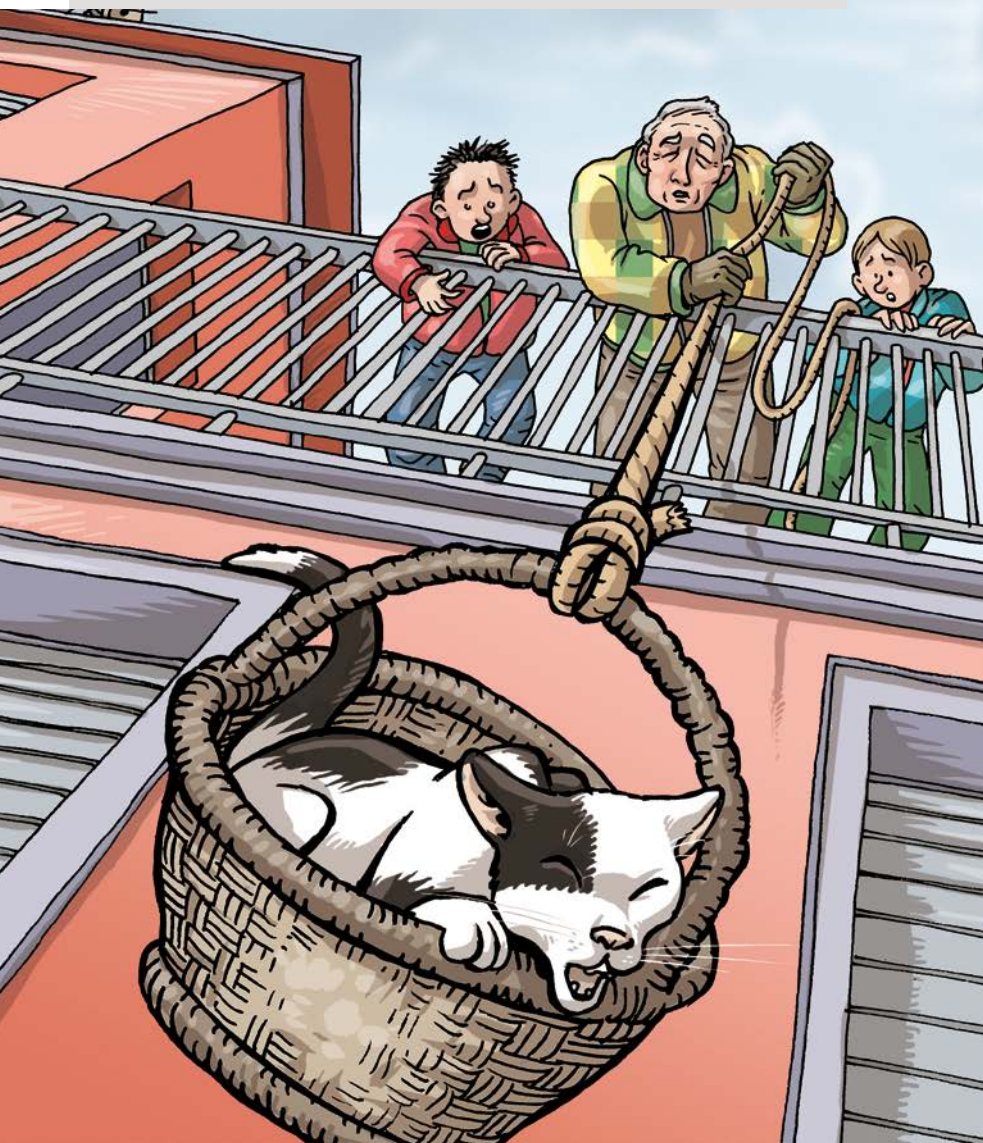

Dolors Garcia i Cornellà

Peripècies d'un rescat

Il·lustracions de Quim Bou

1

On és en Taques?

Aquella nit, en Taques estava cansat. Amb prou feines va sopar i de seguida es va estirar a la seva cistella, sense ganes de jugar ni de res.

–Què li passa al gat? –preguntava l’Arnau, que no parava d’estirar-li els bigotis o la cua per veure si la bèstia sortia de la cistella i arrencava a córrer darrere la pilota de goma vermella, com feia cada vespre abans que ens fiquéssim al llit.

–Deu estar cansat de l’excursió que li heu fet fer avui –deia la mare mentre rentava els plats de sopar.

Però el meu germà petit, com si sentís ploure, continuava molestant el gat. I tant i tant ho va fer que, a la fi, en Taques va sortir de la seva cistella, sí, però no pas per córrer darrere la pilota vermella, sinó per fugir esperitat de la cuina i anar-se'n a amagar vés a saber on. Casa meva no és que sigui gaire gran. És només un piset amb tres habitacions petites com un cop de puny. Una, la més gran, és la dels pares. A la segona, hi dormim l'Arnau i jo. I la tercera és una mena de traster on s'apilonen joguines, llibres, roba, caixes, mobles vells, la post de planxar i què sé jo quantes coses més. Fa segles que la mare li demana al pare que li posi unes prestatgeries en aquesta habitació per poder-ho tenir tot més ben endreçat. Però el pare no troba mai el moment i sempre li contesta que ja ho farà.

En Taques dorm a la cuina, en una cistella al costat de la rentadora, però durant el dia es passeja per tot el pis i surt al balcó a resseguir amb la mirada el vol dels coloms sempre que la porta és oberta.

Aquella nit, el balcó no era pas obert, perquè era gener i, a fora, glaçava. El més segur és que s'amagués en algun racó del traster, però per més

que l'Arnau i jo el vam buscar, no el vam trobar enlloc.

–Veus què has fet? –vaig cridar al meu germà–. Ara passarà la nit fora de la seva cistella!

–La culpa és teva per haver-lo dut a l'escola! Si no hi hagués anat, no estaria cansat i jugaria amb mi com cada vespre!

Jo em penso que el que li passava a l'Arnau era que estava gelós perquè els del seu curs no duïen les mascotes a l'escola com fèiem nosaltres aquell any. I en Taques, aquell dia, havia triomfat. Tothom el volia tocar i amanyagar, i vaig quedar com un senyor quan li vaig fer fer les coses que li he anat ensenyant des que el tenim. El vaig fer estirar a terra per fer-li pessigolles. Li vaig fer donar la pota, com es fa amb els gossos. I li vaig fer anar a buscar la pilota vermella de goma cada vegada que la hi tirava ben lluny. A l'hora del pati, tothom parlava d'en Taques de l'Oleguer, i sé, perquè el vaig sentir, que l'Arnau anava dient a tothom que se l'escoltava:

–En Taques també és meu! Només faltaria!

La veritat és que jo estava molt satisfet de la meva mascota. Potser no era un gat d'exposició, com el de la Gisela, en Boira, tan pelut, de color

gris i amb els ulls grocs que semblaven dues llimones. Però en Boira era molt més antipàtic que en Taques i no feia cap de les coses que feia ell. Tampoc era una bèstia tan exòtica com la iguana que va dur en Teo, ni tenia tan bona planta com el gos de l'Àlex, un pastor belga negre com el carbó. En Taques, per això li havíem posat aquest nom, era blanc amb taques negres, molt grosses. L'havíem trobat a començaments d'estiu, abandonat al costat dels contenidors de la cantonada, petit com una puça i cridant amb una desesperació que feria el cor. Era un diumenge i l'Arnau, el pare i jo sortíem de comprar el pa.

—Si no fos perquè fa *mèu*, diria que és una vaca, amb aquestes taques —va fer el pare, mentre s'hi acostava.

No ens va costar gens convèncer el pare perquè ens permetés dur-lo a casa. I és que hauria estat molt cruel deixar-lo allà perquè es morís de gana i, segurament, de pena. La mare tampoc no s'hi va oposar, tot i que ens va ben avisar que ella no se'n cuidaria pas, que prou feina tenia com per a ocupar-se de canviar la sorra del gat, de donar-li menjar i de fer-lo jugar. L'endemà el vam dur al veterinari, que ens va dir que tenia unes cinc o

sis setmanes i que, malgrat tot, se'l veia molt sa i manyac, segurament perquè havia nascut en una casa i no pas al carrer.

—Als gats de carrer —va explicar—, és molt difícil poder-los amanyagar perquè mai no han estat en contacte amb les persones.

I en Taques es deixava tocar que feia goig. L'home li va posar una vacuna, el va desparasitar i ens va donar quatre consells sobre l'alimentació i com l'havíem de tractar. Nosaltres li vam prometre que el faríem molt feliç. I així va ser. O gairebé. Perquè, de fet, era ell qui ens feia la mar de feliços a nosaltres.

Aquella nit del mes de gener, una nit que recordaríem sempre més per un grapat d'esdeveniments que ens van canviar la vida, no hi havia manera de trobar en Taques. L'Arnau no parava de dir que tot era culpa meva per haver-lo dut a l'escola, i jo li contestava que allò no hi tenia res a veure. Però el cert era que no el trobàvem enlloc, ni sota els llits, ni dins de cap armari, ni darrere el sofà, ni a la seva cistella, ni al balcó. Semblava ben bé que en Taques s'hagués fos.

Al capdavant, el pare ens va fer anar a dormir. Deia que ja era tard i que l'endemà teníem escola.

També va afegir que, al matí, quan ens llevéssim, el trobaríem a la seva cistella, ben bé com si no hagués passat res. Però, per si de cas, vam deixar totes les portes del pis obertes. Només faltaria que a mitjanit tingués gana o set i no pogués sortir d'on s'havia amagat!

Recordo que em va costar molt adormir-me. L'Arnau encara remugava que tot era culpa meva i que pobre de mi si li havia passat res al gat, perquè me'n recordaria tota la vida. Vaig mirar de no fer-li cas, perquè no volia que m'espatlless aquell dia tan rodó. Havia dut en Taques a l'escola i havia estat un èxit. Tothom ens havia mirat amb admiració i jo m'havia sentit el noi més feliç del món, encara que l'estúpid d'en Norbert no havia parat en tot el dia de dir que allò, en lloc d'un gat, semblava una vaca. Però la Gisela havia admès que en Taques sabia fer moltes més coses que el seu Boira i, a mi, que la Gisela em digués això, m'havia entrat a l'ànima per la porta gran. I és que la Gisela era la noia més maca de tot el cinquè A. La més maca, la més intel·ligent i la més divertida.

Finalment, em vaig adormir. Sé que vaig somniar en gats, en vaques i en la Gisela perquè,

quan el pare ens va venir a despertar amb aquelles presses, tenia clavada al pensament la imatge de la Gisela amanyagant una vaca enmig d'un prat verd i en Taques, en Boira i jo ens la miràvem, contents.

–Correu, correu, correu! –ens deia el pare, mentre llençava els llençols i les mantes per terra i ens feia aixecar del llit a corre-cuita.

Se sentien els timbres dels altres pisos de l'edifici i una cridòria tremenda per tota l'escala.

–Què passa, papa? –vaig preguntar amb una sensació molt lletja al mig del pit, com si m'ofegués.

–Posa't els mitjons, les vambes i l'anorac, corre!

–Però, em trec el pijama i em vesteixo?

–No, no! L'anorac sobre el pijama, ràpid, ràpid!

La mare abrigava l'Arnau, que plorava desconsoladament, amb el primer que trobava.

–Què agafem, Joan? –preguntava la mare, que estava molt nerviosa–. Ai, senyor, ai senyor...

–No res, no agafem –deia el pare, mentre m'ajudava a cordar les vambes–. El que hem de fer és sortir corrents d'aquí sense entretenir-nos, va!

–Però, potser la llibreta d'estalvis, els documents, alguna manta... –insistia la mare.

–Ja ens en donaran a baix, de mantes, Margarida. Ara només hem de pensar a sortir com més aviat millor.

En un tres i no res vam ser a l'escala, on tots els veïns, amb la mateixa fila que feïem nosaltres, baixaven esperitats cap al carrer.

–No agafin l'ascensor, no agafin l'ascensor! –cridava un bomber que havia aparegut de cop al nostre costat.

Primer em vaig pensar que hi havia foc. Però no veia les flames enlloc ni sentia l'olor del fum. En Teo, que vivia dos pisos més amunt que nosaltres, baixava corrents agafat de la mà del seu avi.

–Diuen que l'edifici està a punt de caure! –em va cridar així que em va veure—. No em diguis que no és emocionant!

I és que en Teo s'ho agafa tot com si la vida fos una comèdia permanent. De vegades ja m'agradaria tenir el mateix sentit de l'humor que ell, perquè jo sóc més aviat pessimista i m'afecten molt els desastres i les guerres i tot això que veïem tan sovint per la televisió. Però, de vegades,

també penso que no pot ser bo anar pel món amb aquesta despreocupació. Potser l'equilibri entre les dues maneres de ser seria l'ideal.

Darrere d'en Teo, baixava el seu pare amb la gàbia de la iguana a la mà. I va ser llavors que em vaig recordar d'en Taques.

–Papa, papa, hem d'anar a buscar en Taques!
No el podem deixar al pis!

L'Arnau va arrencar a plorar i a xisclar com un boig.

–En Taques! On és en Taques? Jo no me'n vull anar sense en Taques!

La mare, que duia l'Arnau de la mà, es va parar en sec.

–Joan –va dir al pare, molt seriosa, molt i molt–. Ja m'ocupo jo dels nens. Vés a buscar el gat tu, vinga. Ens trobarem al carrer. Ja deia jo que ens deixàvem alguna cosa...

I, tot seguit, mentre el pare reulava cap al pis, la mare, l'Arnau i jo vam acabar de baixar les escales i vam sortir al carrer.

Feia un fred de mil dimonis i tot era un guirigall. Hi havia cotxes de policia i de bombers, càmeres de televisió, i molta, moltíssima, gent. Gairebé tots anàvem amb el pijama a sota dels

abrics, i fèiem cara de son i d'espant. Alguns nens petits ploraven. I algunes senyores grans, també. En Ramon, el del bar de davant de casa, havia obert les portes i molta gent anava a arrecerar-s'hi. La mare, l'Arnau i jo també vam entrar-hi.

Van passar uns minuts que se'm van fer eterns, mentre esperàvem veure aparèixer el pare amb en Taques a coll. Em moria d'impaciència assegut en una taula del bar d'en Ramon, sense fer res, només contemplant l'enorme desplegament de cotxes i de gent que hi havia davant de casa nostra. Encara no sabia ben bé què havia passat, però foc de segur que no era. I una explosió, tampoc, perquè no s'havia sentit cap soroll fort. En Teo havia dit no sé què sobre que l'edifici estava a punt de caure, però jo el veia ben sencer, tan dret com sempre, amb les seves vuit plantes i l'àtic, i la llibreria i la sabateria a la planta baixa. De totes maneres, no era pas l'edifici el que em preocupava més en aquell moment. Ni el meu llit, ni la meva maleta d'anar a l'escola, ni els meus llibres, ni les meves joguines, ni el meu equip de jugar a futbol. Res d'això no em preocupava tant com saber si el pare trobaria en Taques on fos que s'hagués amagat.